SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

HIMLENE FORKYNDER GUDS HERLIGHED

NUMMER 21 | 1. NOVEMBER 1920 | 69. AARGANG

TALE
AF
PRÆSIDENT BRIGHAM YOUNG.

Holdt i Tabernaklet den 23. Oktober 1853.

Jeg onsker at bære mit Vidnesbyrd for denne Forsamling om den Religion, som kaldes Mormonismen og prædikes af samme Trosbekendelses Ældster i hele Verden, og som vi tror er Frelsens Evangelium — med Kraft til at frelse alle de ærlige af Hjertet, som onsker at blive frelst.

Dette er mit Vidnesbyrd: »Den er Guds Kraft til Frelse for alle dem, som tror og adlyder den«. Ordene »adlyder den« har jeg selv fojet til Teksten, saaledes som den er os givet af Kong Jacobs Oversættere. At sige, at den er Guds Kraft til Frelse for dem, som tror, og saa standse — vilde ikke udtrykke det rette Forhold. Det er meget muligt, at nogle mente, og efter deres Mening med Rette. Men for mig er ét Argument tilstrækkeligt til at bilægge Sagen i mit Sind: En, som ikke adlyder Evangeliet, men handler imod det, *tror* maaske ikke alene men *ved*, at det er sandt. Derfor læste jeg

Skriftstedet saaledes: »Det Evangelium, som vi prædiker, er Guds Kraft til Frelse for alle, som tror og adlyder det«.

Mit Vidnesbyrd er baseret paa Erfaring; paa min egen Erfaring i Forbindelse med den, som jeg har hostet ved at iagttage andre. For mig er det blevet sandt som en Kendsgerning. — I mit Sind findes ingen som helst Tvivl om den fra Himlen aabenbarede Viljes Kraft, dens Magt over Menneskenes Sind, naar Frelsens Principper bliver fremsat for dem af Himlens autoriserede Tjenere. Den himmelske Sandhed overgiver sig frit til enhvers Dom og til hans Tro og i Særdeleshed til dens Sind, som onsker at være ærlig over for sig selv, over for sin Gud og over for sin Næste. Dog maa jeg indromme, at alle Mennesker ikke bliver paavirket ens. Overbevisningen om Sandheden kommer med storre Kraft til nogles Sind end til andres. Dette skyldes mange forskellige Aarsager. Evangeliet kan blive prædiket for et Menneske, og Sandheden fremstille sig for samme Menneskes Samvittighed og kun frembringe en lille Smule Tro paa dets Sandhed; til den kan der da senere fojes mere. Hvis et Menneske kan modtage lidt, beviser det, at han kan modtage mere. Hvis han kan modtage det forste og andet Princip med et ærligt Sind, kan han modtage endnu mere, og Profetens Ord opfyldes. Han, som saa og forstod Menneskenes Sind og Indflydelsen fra de forskellige Aander, der er gaaet ud over den ganske Jord — forstod Herrens Veje og sagde, idet hans Aands Syn blev opladt for det, vi kalder Mysterier: »Hvem skal han give Kundskab, og hvis Forstand skal han oplade for Lærdommen? Deres, som er vænnede fra Mælken og afvænnede fra Brystet. Thi Lærdom maa folge paa Lærdom, Lærdom paa Lærdom; Linie paa Linie, Linie paa Linie, lidet her og lidet der.« Det vil sige, at han giver sine ydmyge Tjenere lidt i Dag, og hvis de gor Fremskridt ved *det*, vil han give dem endnu lidt mere i Morgen og lidt mere næste Dag. Han fojer ikke noget til det, som de ikke voksede og gjorde Fremskridt ved, men der forlanges af dem, at de stadigvæk

skal vokse ved den Kundskab, de allerede har, og saaledes naa at faa et Forraad af Visdom.

Det er ud fra dette klart, at vi kan modtage Sandheden og vide gennem hver Fiber af vor Sjæl, at Evangeliet er Guds Kraft til Frelse, at det er Vejen til evigt Liv; dog kan der til dette fojes mere Magt, mere Visdom, mere Kundskab og mere Forstaaelse. Apostelen siger ikke »vokse i Naade og i Kundskab om Sandheden«, som Jesus sagde; nej, der staar: »Vokse i Naade og i Kundskab om Vor Herre og Frelser Jesus Kristus«, hvilket indbefatter at vi vokser i Styrke, Visdom og Forstaaelse, ligesom han gjorde.

Det er alle de Helliges Forret at vokse og udvikles i Forstaaelse. Hvis nogen modtager lidet, er det deres Forret at udvikles paa det lidet og saa modtage mere, indtil de bliver fuldkomne i Herren — kender og forstaar hans Veje til Fuldkommenhed. Saa ophorer hans Forelse med Menneskenes Born at være et Mysterium for dem. Riger og Troner, Fyrster og Potentater med al deres jordiske Glans kan da slynges i Stovet, og Revolution paa Revolution sprede Ødelæggelse og Blodsudgydelse blandt Jordens Indvaanere, deres Øjne vil være aabne, og de vil se Herrens Haand i det altsammen. Det vil være klart for dem, at han er i Stand til at forlene sine Tjenere paa Jorden med den samme Kraft, som han besidder selv, at hans Øje folger enhver nok saa lille Del af hans Værk, og at ikke et Haar af deres Hoved kan falde til Jorden, uden at han ved det.

Jeg bærer mit Vidnesbyrd om, at det Evangelium, I har annammet, er Vejen til Liv og Frelse for hver, som tror det og derpaa adlyder det i en ærlig Hensigt. Sporgsmaalet om i hvor udstrakt Grad de skal adlyde det, kunde maaske dukke op for somme. Der ventes at enhver af Guds Sonner og Dotre med et villigt Hjerte vil adlyde ethvert Ord, som Gud har talet, og som han i Fremtiden vil tale til os. Der ventes af os at vi lytter til Tilkendegivelsen af hans Vilje, og at vi lyder den og klynger os til den med al vor Magt; thi dette

er Frelse, og alt uden for dette vil beskære og beklippe de Helliges Herlighed.

Vi administrerer i Dag Herrens Nadver. Hvorledes er Eders Opfattelse af den, og hvad foler I, naar Herrens Tjenere overrækker Eder Sindbilledet paa hans Legeme? Tror I, at I modtager Liv? Mærker I, at det er Eder til noget Gode? Foler I, at I modtager fornyet Kraft eller foroget Kundskab gennem denne hellige Ordinance? Eller nyder I maaske kun Nadveren, fordi andre gor det? Nyder I af disse Tegn paa Frelserens Kærlighed, fordi det er en blot og bar Skik? Lad det være nok at sige, at mange og forskellige er de Folelser, der blandt Menneskenes Børn gor sig gældende i denne Sag.

Hvis I sporger en vis Klasse af Kristenhedens Præster, hvad de mener om det Brod og den Vin, der uddeles ved Nadverens Sakramente, vil de erklære, at Brødet virkelig er Kod og Vinen virkelig Blod af ham, som blev ihjelslaaet for hele Verdens Synd. Hvis I sporger en anden Klasse af Mennesker om, hvad godt de modtager ved at deltage i Sakramentet, ved at æde og drikke Tegnene paa Jesu Legeme om Blod, svarer de: »Det er kun et Tegn paa, at vi har Fællesskab med hinanden«. Er der noget Liv, nogen Kraft, noget virkeligt og haandgribeligt Gode at naa ved trofast at efterkomme og adlyde denne Ordinance? Hvad mener de Sidste Dages Hellige desangaaende? Forstaar de denne Ordinances sande Natur? Maaske gor de, og atter maaske gor de det ikke.

For mig er det let at forstaa de Oplysninger, Herren har bibragt mig og at bringe dem videre til Eder. Vil det Brød, der bliver uddelt under denne Ordinance, bringe Eder foroget Liv? Vil Vinen tilfoje Eder Liv? Ja, — hvis I er sultne og svage, vil den stotte Eders Legemers naturlige Styrke. Men antag, at I netop har spist og drukket, saa I er helt mætte og ikke trænger til Spor mere til Eders Legemers Opholdelse, at I har spist saa meget, som Naturen fordrer — modtager I da noget Gode af Brodet og Vinen rent som Fodemidler betragtet? — Saa vidt disse Sindbilleder angaar, bliver Eders Le-

gemer styrkede, hvis de trænger til det, akkurat ligesom de vilde blive det ved at spise Brod og drikke Vin paa en anden Tid eller ved andre Lejligheder.

Hvori bestaar den Velsignelse, vi erholder gennem denne Ordinance? Den bestaar i, at vi adlyder Guds Bud. Naar vi adlyder Guds Bud, modtager vi, hvis vi har den rette Forstaaelse af Guds Hus's Ordinancer, alle de Velsignelser, der er knyttede til Adlydelsen af hans Befalinger. Jesus sagde: »Sandelig, sandelig siger jeg Eder, uden I æder Menneskenes Sons Kod og drikker hans Blod har I ikke Livet i Eder«. Atter: »Den, som æder mig, skal leve ved mig«. Endvidere: »Hvem, som æder mit Kod og drikker mit Blod, har det evige Liv; thi mit Kod er i Sandhed Mad, og mit Blod er i Sandhed Drikke«.

Kan I forstaa disse Udtalelser af Frelseren? Disse Udtalelser er kun isolerede Brudstykker af den uoverskuelige Mængde af Instruktioner og Oplysninger, han i sine Dage meddelte til sine Disciple. Var en Tusinddel af hans Belæring til dem blevet leveret ned til os, og alle hans Gerninger blevet omhyggeligt nedskrevet og overgivet os, vilde vi ikke have vidst, hvad vi skulde gore med en saadan Mængde Oplysning. Apostelen siger: »Og der er ogsaa mange andre Ting, som Jesus gjorde, og hvis de blev nedskrevne alle, tror jeg ikke, at Verden selv kunde rumme de Boger, som vilde blive skrevet«.

Tillad mig at forklare denne Udtalelse. Apostelen kunde ikke mene bogstaveligt, hvad Ordene i Citatet siger: at hele Jorden vilde være blevet dækket af Boger i en vis Hojde — nej; han mente, da han skrev dette, at der da vilde være blevet mere skrevet, end Menneskene i Verden kunde modtage eller rettelig vurdere. Folk den Gang var, som de er i vore Dage — de jager hele Tiden efter det, som ikke er aabenbaret, skont der allerede er skrevet mere, end de kan fatte. I Stedet for at sige, at Verden ikke kunde rumme alle Bogerne, vil vi sige, at der vilde være blevet skrevet mere, end Folket vilde have fort ud i Livet.

Jeg vil nu fortælle Eder, hvad Frelseren mente med de forunderlige Udtalelser vedrorende sit Legeme og sit Blod. Han mente simpelthen dette: »Hvis I ikke holder Guds Bud, vil der ikke være noget af Guds Sons Liv i Eder«. Jesus tog, mens de spiste, Brodet og velsignede det og brod det og gav sine Disciple det og sagde: »Tager, æder; dette er mit Legeme«. Og han tog Kalken, takkede og gav dem sigende: »Drik alle deraf, thi denne er den ny Pagts Kalk i mit Blod, hvilket udgydes for mange til Syndernes Forladelse«. Hvorfor blev der fordret af dem, at de skulde drikke det. Hvad nyder vi disse Sindbilleder for? Som Tegn paa vort Fællesskab med ham og som Tegn paa, at vi onsker at blive eet med hinanden, saa at vi alle maa blive eet med Faderen. At han administrerede disse Symboler til sine Disciple den Gang og befalede dem, at dette skulde gores, indtil han kom igen, var i det udtrykkelige Øjemed, at de skulde vidne for Faderen, at de troede paa ham. Men paa den anden Side vilde de ikke, hvis de ikke adlod hans Bud, blive velsignet med hans Aand.

Det samme er Tilfældet her som i Daabens Ordinance til Syndernes Forladelse. Har Vand i sig selv nogen Evne til at aftvætte Synd? Sikkerlig ikke; men Herren siger: Hvis Synderen vil omvende sig fra sin Synd og gaa ned i Daabens Vande og der blive begravet i Lighed med at blive lagt i Jorden og begravet, og igen blive loftet op af Vandet i Lighed med at blive fodt — hvis han vil gore alt dette i Hjertets Oprigtighed, skal hans Synder vorde aftvættede. Vil Vandet af sig selv aftvætte dem? Nej; men det at efterkomme Herrens Befaling vil bortto Syndens Smuds.

Naar vi æder af dette Brod og drikker af dette Vand, æder vi da i bogstavelig Forstand Guds Sons Kod? Hvis jeg var Præst i den romersk-katolske Kirke og fra min Ungdom af var blevet oplært i den romersk-katolske Tro, kunde jeg maaske fuldtud tro det at være saaledes, tro af hele mit Hjerte, at mine Bonner forvandlede Sakramentets Brod til virkeligt Kod og Vinen til virkeligt Blod — til Guds Sons Kod

og Blod. Men lige meget, hvad min Tro desangaaende end maatte være, Brodet og Vinen vilde være akkurat de samme i deres Sammensætning og vilde tilfore Menneskers eller Dyrs System den samme Næring i Kvantitet og Kvalitet, som den samme Mængde af ikke velsignet Brod og Vin vilde.

(Fortsættes).

PROFETEN JOSEPH SMITH
OM
FRELSE FOR DE DØDE.

Jeg vil tale om Opstandelsen fra de Dode, om hvilken I kan læse i Johannes' 14. Kapitel: »I min Faders Hus er der mange Boliger.« Det skulde egentlig være: »I min Faders Rige er der mange Riger for at I kan blive Guds Arvinger og mine Medarvinger.« Jeg tror ikke paa den sekteriske Lære at sende ædle og storhjertede Mennesker til Helvede sammen med Mordere og Horkarle. De kan slynge hele deres Helvede og alle deres Ildsoer mod mig, thi de vil lobe af mig som Vand af en Gaas. Men jeg har en Orden, hvorved de stakkels Fyre kan blive frelste i alle Tilfælde, thi jeg vil sende Mænd til Fængslet for at prædike for dem og frelse dem, hvis jeg kan.

Der er Boliger til dem, der adlyder en celestial Lov, og der er andre Boliger til dem, som kommer til Kort overfor Loven — hvert Menneske i sin Orden. Der er Daab o. s. v. at udfore for dem, som er levende, og Daab for de dode, som do uden Kundskab om Evangeliet.

Jeg skrider fremad i min Vandring mod evigt Liv. Det er ikke alene nodvendigt, at I bliver dobte for Eders dode, men I maa gennemgaa alle Ordinancerne for dem; de samme som I har gennemgaaet for Eders egen Frelses Skyld. Der vil være 144.000 Frelsere paa Zions Bjerg og med dem en utallig Hærskare, som intet Menneske vil kunne tælle. Jeg besværger Eder: Gaa fremad, gaa fremad og gor Eders Kaldelse og Udvælgelse sikker. Og hvis nogen prædiker noget andet Evan-

gelium end det, som jeg har prædiket, skal han være forbandet, og nogle af Eder, som nu hører mig, vil faa det at se og forstaa, at jeg har forkyndt Sandheden om dem.

Hvad Præstedommets Lov angaar, skal der være et Sted, hvortil alle Nationer kan komme fra Tid til anden og modtage deres Begavelser, og Herren har sagt, at det skal være Stedet, hvor Daaben for de dode skal udfores. Enhver, som er blevet dobt og horer Riget til, har Rettighed til at blive dobt for dem, der er gaaet bort, — og saa snart Evangeliets Lov er blevet adlydt her af deres Venner, der handler som deres Stedfortrædere, har Herren hist sine dertil bemyndigede Tjenere, der sætter dem i Frihed.

En Person kan være Stedfortræder for sine egne Slægtninge. Evangeliets Ordinancer, der blev tilrettelagt, for Verdens Grundvold blev lagt, er saaledes blevet opfyldte af dem. Vi kan ogsaa blive dobt for dem, som vi foler stor Venskab for, men det maa forst aabenbares til Herrens Tjener, saa vi ikke skal gaa for langt. »Ligesom alle do i Adam, saaledes skal ogsaa alle levendegøres i Kristus.« Alle skal opstaa fra de dode: Kristus har tilvejebragt Opstandelsen, saa at alle skal opstaa af Graven.

EFTERAARSKONFERENCEN I AALBORG.

Konferencen aabnedes Lordag Aften den 25. Septbr. med et Rapportmode, hvori Br. Holger Jørgensen afgav Rapport over Grenen. For Frederikshavn og Brønderslev Gren afgav Pres. C. P. Sorensen Rapport. En Sang blev sunget af Koret, hvorefter Missionspres. Carl E. Peterson talte over Grenenes Fremtidsmuligheder.

Om Sondagen afholdtes der 3 Moder. I Sondagsskolen Sondag Morgen blev der udfort et godt Program af Bornene. Moderne om Eftermiddagen og om Aftenen var godt besøgt. Ved disse Moder talte Br. Niels Andersen fra Hjorring, Pres. C. P.

Sorensen og Missionspres. Peterson; den sidste talte over Emnet »Opstandelsen« og henviste til Lignelsen »Den rige Mand og Lasarus«.

Mandag Aften afholdt »Den kvindelige Hjælpeforening« og »Ungdomsforeningen« et fælles Mode. Foreningerne afgav deres Rapporter. Derefter blev der sunget en Sang. Missionspres. Peterson opmuntrede alle til at opfylde deres Pligter og gore Moderne interessante.

Tirsdag Aften havde »Den kvindelige Hjælpeforening« en Basar. Sangkorets Medlemmer udforte et Program, og der blev serveret Chokolade og Kager.

Onsdag Aften blev der afholdt et Mode, hvori Missionspres. Peterson illustrerede de bedste Læremetoder og opmuntrede alle til at soge Kundskab i alle gode Boger. Modet sluttedes med Sang og Taksigelse.

Petrea Olsen,
Skriver.

EFTERAARSKONFERENCEN I AARHUS.

Konferencen tog sin Begyndelse Lordag Aften den 2. Oktbr. Pres. Lauritz Larsen og de forskellige Grensforstandere afgav deres Rapporter. Derefter talte Pres. C. P. Sorensen og Missionspres. Carl. E. Peterson til Forsamlingen.

Sondag den 3. Oktbr. blev der afholdt 3 Moder. I Sondagsskolen blev der udfort et udmærket Program under Ledelse af Forstander R. B. Rasmussen. En Salme blev afsunget, hvorefter der blev givet forskellige Instruktioner vedrorende de bedste Læremetoder.

Ved Eftermiddagsmodet Kl. 2 talte Brodrene Thomsen, L. P. Olsen, Pres. C. P. Sorensen og Missionspres. C. E. Peterson til Forsamlingen. Modet Sondag Aften aabnedes med Sang og Bon. Br. Johannes Rasmussen talte om »Evangeliets Gengivelse«, og Koret sang: »Jeg trænger dig hver Stund«. Missionspres. C. E. Peterson talte derefter over Emnet »Din

Tanke er din Skæbne«. Modet sluttedes med Sang og Taksigelse.

Mandag Aften afholdtes Ungdomsmode, og Pres. Johannes Rasmussen afgav en kort Rapport, hvorefter Emnet »Ægteskabet« blev diskuteret.

Modet Tirsdag Aften blev afholdt af »Den kvindelige Hjælpeforening« . Sostrene udforte et kort, men velvalgt Program. Til Slut talte Missionspres. C. E. Peterson om »Den kvindelige Organisations Opgave indenfor Kirken«.

Efter Modet blev der afholdt en Basar, og der blev serveret Forfriskninger.

Johannes Rasmussen,
Sekretær.

EFTERAARSKONFERENCEN I BERGEN.

Konferencen aabnedes med et Rapportmode, der blev afholdt Lordag den 2. Oktbr., under hvilket Konferencepres. Oluf K. Karlsen gav Rapport over Bergens Gren. Derefter talte Br. Andreas Fosse og Missionspres. A. Schou til Forsamlingen.

Sondag den 3. Oktbr. afholdtes der 3 Moder. Forst Sondagsskole, hvor der blev aflagt Rapporter. Salmen »Om af Trængsel du maa proves« blev afsunget, og et velvalgt Program blev udfort af Bornene. Til Slut talte Missionspres. A. Schou om Profeten Joseph Smith.

Under Eftermiddagsmodet blev Kirkens Autoriteter foreslaaet og enstemmig vedtaget. Koret sang: »Messias han kommer«. Missionspres. A. Schou talte derefter om Djævelen, der prover at standse Menneskene paa deres Salighedsvej. Koret sang til Slut »Solnedgang«.

Om Aftenen Kl. 7 talte Pres. Oluf K. Karlsen om den Gud, som vi tror paa, og Missionspres. A. Schou læste en Avisartikel, der indeholdt usandfærdige Beskyldninger mod de Sidste Dages Hellige, hvilke han med Lethed tilbageviste.

Mandag Aften afholdtes et Grensmode, hvor Rapporter blev aflagt af de forskellige Foreninger, og alle Foreninger blev opholdt og enstemmig vedtaget. Salmen »Du som dadler og fordommer« blev afsunget. Missionspres. A. Schou komplimenterede Foreningerne for det prisværdige Arbejde, de havde udfort, og udtalte, at enhver fik sin Lon efter sine Gerninger. Modet sluttedes med Sang og Taksigelse.

Efter denne vellykkede Konference sluttedes der med en Fest Tirsdag Aften. *Hilmar Bjørndal,*
Grensskriver.

MED SANG TIL SEJR!

(Edward P. Kimball.)

Den, der synger, vinder; den, der græder, aldrig. »Sang har vundet Slag; Taarer aldrig,« sagde en gammel Soldat. Guds Hær har altid været en syngende Hær. Da det store Slag i Himlen blev vundet, og Jordens Grundvold blev lagt, »sang Morgenstjernerne til Hobe, og Guds Sonner raabte af Glæde.« Der var ingen anden Maade, hvorpaa de kunde finde passende Udtryk for deres Folelser.

Idet han overvejer Guds Værk — hans Magt, hans Godhed, hans Majestæt — udbryder Psalmisten overvældet af sine Folelser og ude af Stand til at finde Udtryk uden i Sang: »Jeg vil synge til Herren, saa længe jeg lever; jeg vil prise min Gud, saa længe jeg er til.« Taarer? Aldrig! »Jeg vil være glad i Herren.«

Og saa, ikke tilfreds med sin egen Sang, raaber han til hele Verden: »Syng til Gud I Jordens Riger; syng Pris til Herren!«

Dette Raab om Sang lyder ned gennem Tiderne og gribes af den store Esaias, som ikke tilfreds med Jordens Sang udbryder i Henvendelse til Himlen selv: »Syng, o Himle, thi Herren har gjort det. Raab I Jordens lave Egne, bryd ud i

Sang I Bjerge, I Skove og alt deri, thi Herren har forlost Jacob og aabenbaret sin Herlighed paa Israel.«

Og da Jordens Scene blev beredt til Guds Søns store Drama, ser vi Budskabet om hans Fødsel ledsaget af en himmelsk Hærskares Mangfoldighed, som prisede Gud og sang: »Ære være Gud i det Hoje, Fred paa Jord og i Menneskene en Velbehagelighed,« og for mig er dette kun et Svar paa Profetens mægtige Udbrud: »Syng, o Himle!«

En syngende Hær! Guds Hær har altid været en syngende Hær. Hvad finder vi at opholde Hjorden, da den var berøvet sin elskede Herre og Mester? Hvorved ser vi den holde Modet oppe i Jordens Huler, og naar den gik til Arenaen for at sonderrives af vilde Dyr? Sang, altid Sang!

Under deres Forfolgelser og Hjemsogelser har Guds Folk i de sidste Dage sunget sig frem til Sejr. Se Profeten i Fængslet den Nat, da han blev myrdet. — Bon? Nej! — Taler? Nej! — Sang! En Salme var det, der styrkede ham. Paa Sletterne — Prædikener? Taler? Nej; men »Kom Hellige! Fremad og frygter ej!« Hvad har under Opholdet i Bjergene styrket og opmuntret de Hellige i at udfore Guds Bestemmelser som den Aand, der finder sit Udtryk i Præsident-Profetens: »Broder Dunbar, syng »Zion«?« Lad os altid synge; synge og aldrig blive trætte.

Vilde det ikke være nemt for os alle at bestemme, at vi hver Dag vilde udfore i det mindste en kærlig Handling: Lad os skrive et Brev i saadanne Vendinger, at Posten vilde bringe Glæde til et Hus næste Dag, gore et lille Besøg kun for at lade en Ven vide, at han havde været i vore Tanker, sende en Gave til ens Fodselsdag, Bryllupsdag eller hvilken som helst Dag, vi kan finde paa. Lad os glæde Børnene med en Ting, de længes efter men ikke kan faa, og tusinde andre Ting, som vi kunde gore i Løbet af Aaret, hvis vi havde

Øjne til at se og Hjerter til at fole og havde Vilje til at paatage os nogen Ulejlighed.

Jan Maclaren (skotsk Forfatter).

HINSIDES ARSARETH.

(Fortsat.)

Jeg satte min Taske paa Gulvet og saa paa mit Kvarter. Væggene syntes at være kalkpudsede og strogne med Farve. Gulvet var dækket af uldne Tæpper. Vinduerne var til at aabne udad og var lavet af smaa Ruder, der lignede Glimmer, anbragte i Metalrammer. Der var Stole, et Bord og en Seng med uldne Tæpper. Alt var komfortabelt og hyggeligt, og jeg undrede mig storlig over alt det vidunderlige, som jeg paa en Gang stod midt i.

Efter en Stunds Forlob kom Drengens Fader, en Mand med graat Haar og Skæg, ind i Værelset og med ham en Pige, som bar en Bakke med Mad. Hun satte Bakken paa Bordet og trak sig saa tilbage. Den gamle Mand bestræbte sig af al Evne for at lade mig forstaa, hvor taknemmelig han var mig, og tilsidst aabnede han en Dor og viste mig et Soveværelse, hvor jeg kunde hvile. Derpaa forlod han mig efter at have provet paa at fortælle mig, at han vilde komme igen, naar Solen atter stod i Øst, nemlig naar det igen blev Morgen.

Jeg spiste af det, som var sat for mig, og gik saa ind i Sovekammeret, der var saa magelig som nogen af dem, jeg overhovedet har sovet i. Stojen udenfor blev svagere, og tilsidst var alt stille som Natten. Jeg trak Forhænget for Vinduet, tog Tojet af og gik til Sengs. Aah, hvilken dejlig Folelse! — og dog kunde jeg længe ikke falde i Sovn.

Her var nu jeg som den forste Mand fra den travle Verden udenfor; den forste til at naa dette ukendte Land nær Nordpolen. Jeg var en stor Opdager, men ingen vidste det. Jeg havde naaet den Del af Jorden, som saa mange havde stræbt

at naa, men alle forgæves. Energi og Penge havde forenet sine Kræfter for at naa hertil, men uden Resultat. Dette Steds Hemmelighed havde ledet mangen brav Mand ind i Doden. Udrustet med alt, hvad Erfaring og Videnskab kunde udtænke havde Mænd med Mod i Bryst tappert trodset den frygtelige Ismurs Farer, havde provet at trænge over hint udstrakte Øde, hvor Doden lurede i Tomhed, Kulde og Hvidhed. Dog havde ingen nogensinde naaet dette Land og var vendt tilbage for at berette derom. Den mægtige, hvide Arm, som omfavner denne gronne Plet, værner den med Misundelse mod den ovrige Verden.

Men jeg var naaet indenfor; jeg, som ikke havde provet derpaa, jeg, som ikke havde onsket det. Hvis jeg nu kunde komme tilbage igen — og dog — jeg onskede ikke at komme tilbage. Jeg folte allerede da, at jeg var kommet blandt Venner og paa Steder, hvor der var godt at være — men; hvis jeg kunde komme tilbage, hvor beromt vilde jeg da ikke blive. Verdens Lærde vilde flokkes om mig og begærligt lytte til mine Ord. Rigdom vilde jeg vinde og stor Ære. Ja maaske jeg da ogsaa vilde betyde noget i en andens Øjne, en, som hverken var velhavende eller meget lærd, men som dog betød mere for mig end baade Rigdommen og Æren. Mærkeligt, at saa tilsyneladende ubetydelige Ting udgor Livets virkelige Værdier og bliver de eneste Ting af virkelig Betydning for os. Floderne flyder i Havet, Aarstiderne kommer og gaar, Nationer opstaar, bliver mægtige og gaar til Grunde — ja, Kontinenter kunde godt forgaa og forsvinde i Dybet, Verdener adsplittes og forvandles til Stov, og alt dette vilde ikke opveje Betydningen af et lille noget, som bor dybest i vore Hjerter.

VI.

Dagslyset og Sommeren, hvilket naturligvis betyder det samme i dette Land, nærmede sig hurtigt sin Ende, men saa længe, som begge endnu varede, havde jeg travlt. I Løbet af faa Dage vidste hele Byen Besked med mit Komme, og Med-

delelsen blev hurtigt fort til andre Byer og Stæder, indtil den sensationelle Nyhed, at der var kommet en Mand fra den store Verden uden for Isbarrieren, var bekendt i det ganske Land.

Forst blev der afholdt en Slags Modtagelsesfestlighed for mig i min Vens Hus. Familien dèr syntes at gore Krav paa den Ære at indfore mig for deres Landsmænd, og det havde jeg ikke noget imod, da de behandlede mig godt. Jeg frygter for, at min Garderobe i disse forste Dage ikke var meget præsentabel, men det lykkedes mig at gore mit Toj i Stand ved at stoppe det lidt og tilfoje nogle af de Klædningsstykker, de indfodte bar.

Min Vens store Værelse var opfyldt af Mennesker. Der var ingen storre Forskel paa deres Paaklædning og Klædedragten i de europæiske Lande, skont deres Frakker og Kjoler ledede Tankerne mere hen paa orientalsk Klædedragt. Mændene var alle velskabte; de bar kortklippet Haar, og alle de ældre Mænd havde Skæg. Kvinderne var smukke, og deres Klæder hang i smukke Foldekast. Skon var ogsaa deres Gang og Holdning, og deres Form og Ansigtsudtryk var hævet over enhver Dadel. (Fortsættes.)

Den fineste Blomst med bedste Villie
Tidt ender som Bælg med en stor Familie.
H. C. Andersen.

»Thi dette er Kærligheden til Gud, at vi holde hans Bud, og hans Bud er ikke svære.«

»Et godt Navn er at foretrække for stor Rigdom.«

»Oplær den Unge efter hans Vejs Beskaffenhed, endog naar han bliver gammel, skal han ikke vige derfra.«

DEN LYSENDE STJERNE.

Se paa Himlen; Forjættelsens Stjerne oprunden;
Fædre for Vrimlen til vor Tid i Længsel var bunden.
Vi den nu har
Snart i sin Fylde saa klar.
Salig for hver den har funden.

O, hvilket Lys, hvor dens Glans sine Straaler udsprede,
Hojere Sans i det indre den Sjælen berede
Zonen saa varm.
Himmelens Frugt i dens Barm,
Salig der Aanden sig glæde.

Lysenes Fader, din Son er vor funklende Stjerne,
Tak, at i Lon du beholdt os til Tiden den fjerne.
Tak, vore Blik
Aanden dem aabnede fik.
Salig vi skuer den gerne.

O, lad os aldrig forglemme, hvad nu vi bor minde,
Rense den Sjæl, hvor den kostelige Perle er inde.
Vi den bevar,
Flid, ingen Umage spar.
Salig vor Evighed rinde.

E. O. Nökleby.
Ogden Utah.

INDHOLD:

Tale af Præs. Brigham Young 329
Profeten Joseph Smith om Frelse for de Døde..... 335
Efteraarskonferencen i Aalb. 336
Efteraarskonferencen i Aarh. 337
Efteraarskonferencen i Bergen..... 338
Med Sang til Sejr!..... 339
Hinsides Arsareth 341
Den lysende Stjerne..... 344

Udgivet og forlagt af CARL E. PETERSON, Korsgade 11, Kbhvn. N
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).